

Nr 217.

Av herr **Lindberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 114, med förslag till förordning om ändrad lydelse av § 5, § 8 mom. 4 och § 9 mom. 2 i förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 114 till innevarande riksdag föreslås vissa ändringar i förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911. Förslaget, som har avseende på den s. k. gränshandeln med Norge, betecknar vid jämförelse med nuvarande bestämmelser en viss förbättring. I ett avseende synes emellertid en mindre förändring av förslaget vara av behovet påkallad.

I § 5 av nu gällande förordning stadgas: "Tullfrihet, varom i denna paragraf sägs, gäller icke för varor, som i handelsavsikt införas vare sig för att i vanlig ordning försäljas eller för att utlämnas såsom ersättning för verkställt arbete, ej heller för varor, som av handlande eller för handlandes räkning införas, såvitt de äro av de slag, med vilka han idkar handel." I framställningar från gränsbefolkningen och i yttrande till Tull- och traktatkommittén från länsstyrelsen i Västerbottens län har denna bestämmelse föreslagits att utgå. Såsom huvudskäl härför har anförts, att nu gällande förbud för handlande att tullfritt införa varor från Norge medförde, att den fattigare befolkningen i gränstrakterna, som saknar hästar och ekonomiska resurser att införa varor från Norge och därför är hänvisad att verkställa sina inköp hos ortens handlande, finge betala varorna med högre pris än den ekonomiskt bättre situerade befolkningen. Vidare har anförts att det nuvarande systemet uppmuntrar till smyghandel.

Tull- och traktatkommitténs skandinaviska avdelning har med hänsyn till förhållanden i vissa av de nordligaste gränstrakterna föreslagit, att gene-

raltullstyrelsen må erhålla bemyndigande att för särskilda fall medgiva tullfrihet för varor, som införas i handelsavsikt av handlande eller för handlandes räkning. I det nu föreliggande förslaget till förändrad lydelse av § 5 i tullförordningen av 1911 har också till bestämmelsen om att tullfrihet icke gäller för varor, som av handlande införas från Norge, fogats tillägget: "dock äger för särskilda fall generaltullstyrelsen härifrån medgiva undantag". Beträffande denna sak anför departementschefen: "Vad angår införseln i handelsavsikt finner jag däremot icke lämpligt, att bestämmanderätten, huruvida tullfrihet i dylikt fall må böra medgivas eller ej, överflyttas från generaltullstyrelsen till lokal tullmyndighet. Avgörandet av sådana ärenden synes mig nämligen kunna ofta förutsätta utredningar av den art, att underordnad myndighet icke förmår att på egen hand tillfredsställande verkställa densamma. Någon ändring i skandinaviska avdelningens förslag i denna punkt bör alltså enligt min mening icke företagas."

Enligt min mening lider det föreslagna tillägget till bestämmelsen angående förbud mot handlandes tullfria varuinförsel av en viss oklarhet, som kan ge rum för olika tolkningar. Är det meningen att i uttrycket "för särskilda fall" skall inläggas den meningen, att handlande skall för varje gång han vill införa varor från Norge hänvända sig till generaltullstyrelsen blir detta ett onödigt och opåkallat mångskriveri. Även om man så tolkar bestämmelsen att varje enskild handlande skall för rätt att under en viss längre tid få tullfritt införa varor från Norge inhämta generaltullstyrelsens bifall blir proceduren rätt omständig. Enligt min mening borde lagtexten vara så avfattad, att minsta möjliga besvär därav förorsakas, vilket måste vara till gagn för såväl tullmyndigheterna, handlandena, som gränsbefolkningen i allmänhet. Det synes mig som om det kunde vara tillräckligt, att åt generaltullstyrelsen överlämna bestämmandet av de allmänna riktlinjerna för handlandenas varuinförsel, under det att beträffande tillämpningen det finge bero på de lokala tullmyndigheternas åtgöranden. Enligt departementschefens mening är en sådan anordning lämpligast "beträffande införsel i ändamål av eller efter förädling eller reparation liksom ock beträffande införsel av kreatur och fordon under närmare angivna omständigheter jämväl i fråga om tullfri disposition under längre tid än sex månader." Den omständigheten, att handlandenas tullfria varuinförsel kunde ofta förutsätta utredningar av den art, att underordnad myndighet icke förmår att tillfredsställande verkställa desamma, är enligt min mening icke av den art, att man därför behöver förlägga avgörandet i de särskilda fallen av handlandes varuinförsel till generaltullstyrelsen. De allmänna riktlinjer generaltullstyrel-

sen hade att uppdraga för varuinförseln kunde ju omfatta även spørsmålet när lokal tullmyndighet är pliktig att inhämta generaltullstyrelsen direktiv. En lämplig avfattning av här ifrågavarande bestämmelse vore, enligt mitt förmenande, följande: ”dock äger tullmyndighet vid gränsen härifrån medgiva undantag i enlighet med de allmänna anvisningar, som av generaltullstyrelsen i ämnet utfärdas”.

På grund av det anförda tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen beslutar sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till ändrad lydelse av bl. a. § 5 i förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911, att orden i slutet av fjärde stycket: ”dock äger för särskilda fall generaltullstyrelsen härifrån medgiva undantag”, utbytas mot orden: ”dock äger tullmyndighet vid gränsen härifrån medgiva undantag i enlighet med de allmänna anvisningar, som av generaltullstyrelsen i ämnet utfärdas”.

Stockholm den 17 mars 1922.

Elof Lindberg.